

Leyoch obcházel mýtinu a v hlavě mu znělo její zakvílení. Meč mu klouzal ve zpoceně dlani a všechny svaly v těle měl napjaté. Neviděl žádnou známku po přítomnosti útočnicka, a když se zaposlouchal, slyšel jen ptačí zpěv, jak se na scénu smrti vracela příroda. Stín byl pod ním klidný a lovečtí psi se zdáli být mnohem víc znepokojeni těly než nějakou hrozbou.

Leyoch se naposledy rozhlédl a zasunul meč do pochvy. Pak vzal za uzdu Paddrenovu klisnu a oba koně uvázal proti větru od pachu smrti. Zavřel oči a snažil se uspořádat myšlenky. Musí zůstat silný, kvůli ostatním.

Paddren seděl a držel v náručí mrtvého mistra. Když se k nim Leyoch blížil, mysl mu zaplavily vzpomínky na laskavého starce, který se s ním spřátelil.

Jak může být mrtvý? Před pár hodinami se smáli nad snídaní a plánovali si partii karet, až se Kaleš vrátí z cesty. Leyochovi svíral hrud' zármutek. Postavil se vedle Paddrena a konejšivě mu položil dlaň na rameno.

Paddren spustil Kalešovo neživé tělo na zem a Leyocha zarazilo, že nepozoroval žádná zranění.

Mladý čaroděj k němu vzhlédl. „Proč se to stalo? Proč mi zabránil, abych mu pomohl?“

Leyoch zavrtěl hlavou.

Paddren se otočil zpátky ke svému mistrovi. Tělem mu otrásaly tiché vzlyky.

„Je mi to líto.“ Leyoch se zajíkl. Naposledy poklepal Paddrena po rameni a vrátil se k okraji mýtiny, kde padl Reaun. Klekl si vedle Varnie.

„Byla jsem si jistá, že se pohnul,“ zašeptala a opřela se o něj.

Pevně ji objímal a šeptal konejšivá slova, kterým ani jeden z nich nevěřil. Žár s Pazourkem se vrátili a s kňučením očichali potrhané tělo